

ЦРНА ГОРА
ОПШТИНА БЕРАНЕ
Главни администратор
Број: 03-042/24- 520
Беране, 22.10.2024. године

Главни администратор општине Беране рјешавајући по жалби М Х из Берана бр. 12-492/24-1147/7 од 09.10.2024. године изјављеној против рјешења Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-42/24-35258/7 од 27.09.2024. године, на основу члана 77 Закона о локалној самоуправи („Сл.лист ЦГ“ бр. 02/18 и 34/19) и члана 128 Закона о управном поступку („Сл.лист ЦГ“ бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) доноси:

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Жалба се одбија.

Одбија се захтјев за накнаду трошкова поступка.

Образложење

Побијаним рјешењем Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-42/24-35258/7 од 27.09.2024. године, пореском обвезнику М С Х, Воја Масловарића бр. Беране, ЈМБ утврђен је порез на земљиште за 2024. годину у укупном износу од 38,17 €.

Благовремено изјављеном жалбом жалилац побија означено рјешење због свих разлога из чл. 118 и 119 ЗУП-а и углавном наводи да је исто неосновано. Наводи да првостепени орган већ трећи пут доноси исто рјешење занемарујући разлоге на које му указује другостепени орган. Истиче да је пољопривредно земљиште уписано у ЛН бр. 996 КО Будимља уписано у регистар пољопривредних газдинстава рјешењем бр. 09-307/23-10127/2 од 30.05.2023. године под ИД бројем , те напомиње да је жалилац власник земљишта али не и лице уписано у регистар пољопривредних произвођача, јер је дао сагласност која је овјерена код нотара да предметно земљиште уступа својој сестри ради уписа у регистар пољопривредних газдинстава. Као доказ прилаже рјешење Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде бр. 09-307/23-10127/2 од 30.05.2023. године те сматра да је сходно чл. 12 Закону о порезу на непокретности пореску стопу за исто требало умањити за 70%. Даље наводи да је нејасно због чега је одбијен захтјев за накнаду трошкова поступка јер сматра да је успио у спору, јер су претходна два првостепена рјешења укинута по жалби жалиоца.

У коначном предлаже да Главни администратор општине Беране уважи жалбу, укине ожалбено рјешење и предмет врати на поновни поступак и одлучивање или исто преиначи и умањи порез и обавезе општину Беране да жалиоцу накнади трошкове поступка у износу од 1.400 €.

Главни администратор је размотрио жалбу, предметно рјешење и списе предмета и утврдио да је поступак који је претходио доношењу оспореног рјешења проведен у складу са правилима поступка, чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и на исто је правилно примијењен одговарајући материјални пропис.

Насупрот жалбеним наводима првостепени јавноправни орган је у поновном поступку у побијаном рјешењу поступио по укидним разлозима другостепених рјешења, при чему је за своју одлуку дао јасне и основане разлоге који наводима жалбе нису доведени у питање и које овај орган у цјелости прихвата.

Одредбом чл. 12 став 3 Закона о порезу на непокретности („Сл.лист ЦГ“ бр. 25/19, 49/22 и 152/22) прописано је да се за непокретности чији је власник или корисник лице уписано у регистар пољопривредних произвођача, правно лице и предузетник који се бави производњом, дорадом, паковањем или прерадом пољопривредних производа произведених у Црној Гори, а које се користе за обављање ове дјелатности, пореска стопа умањује у односу на пореску стопу утврђену у складу са чланом 9 овог закона за 70%.

Побијаним рјешењем Управе за наплату локалних јавних прихода општине Беране бр. 12-42/24-35258/7 од 27.09.2024. године, пореском обвезнику М ¹ С ² Х ³, Воја Масловарића бр. Беране, ЈМБ ⁴ утврђен је порез на земљиште за 2024. годину у укупном износу од 38,17 €.

Из списка предмета произилази да је жалилац власник непокретности односно земљишта уписаног у ЛН бр. 996 КО Будимља за које је, поред осталог, утврђен порез за 2024.годину, која чињеница није ни спорна а није спорно ни да је исти дао сагласност која је овјерена код нотара да предметно земљиште уступа својој сестри ради уписа у регистар пољопривредних газдинстава.

Спорно је међутим, евентуално право жалиоца да му се умањи пореска обавеза на предметно земљиште за 70%, због чињенице да је то земљиште уступио својој сестри ради уписа у регистар пољопривредних газдинстава.

Полазећи од цитиране одредбе чл. 12 став 3 Закона о порезу на непокретности овај орган је мишљења да право на умањење пореске обавезе за 70% има искључиво лице које посједује регистровано пољопривредно газдинство за земљиште у сопственом власништву или за имовину коју користи, а власник исте је непознат, те да то право не припада познатом власнику који посједује сопствену имовину коју је другом уступио, као у конкретном случају. Дакле, у конкретном неспорно је да је власник предметног земљишта уписаног у ЛН бр. 996 КО Будимља жалилац, те да исти нема право на умањење пореске обавезе по овом основу, јер нема регистровано пољопривредно газдинство на своје име и не може да оствари право на умањење уступањем сопствене имовине другом на коришћење.

У прилог предњем упућује и одредба чл. 4 став 4 Закона о порезу на непокретности која дефинише да је изузетно од става 1 овог члана, обвезник пореза на непокретности корисник непокретности, ако је власник непокретности непознат, није одређен или је преминуо, односно, престао да постоји. Насупрот предњем, овдје је власник непокретности познат и исти је обвезник пореза на непокретности јер је као власник непокретности уписан у катастру непокретности на дан 01. јануар године за коју се порез утврђује, у складу са чланом 4 став 1 означеног закона.

У супротном, уколико би се умањивала пореска обавеза власника земљишта, који своје непокретности уступа, односно даје у закуп, бесплатно или са накнадом, општине би дошле у ситуацију да се такви уговори масовно закључују и имовина формално преноси на имаоце пољопривредних газдинстава, што би довело до масовних злоупотреба, избегавања плаћања пореза, те немогућности његовог утврђивања у оваквим случајевима, што у крајњем сигурно није била интенција законодавца.

Надаље, не може се прихватити ни навод жалбе да је нејасно због чега је одбијен његов захтјев за накнаду трошкова ранијих поступака јер сматра да је успио у спору, из разлога што су првостепени и другостепени поступци јединствени. Дакле, о трошковима поступка одлучује се рјешењем о управној ствари, након спроведеног цјелокупног поступка, како то правилно закључује првостепени орган у ставу 2 диспозитива побијаног рјешења.

Одлучујући по захтјеву странке за накнаду трошкова поступка, овај орган је исте одбио, обзиром да странка није успјела у поступку по жалби, све у складу са чл. 94 став 3 Закона о управном поступку који прописује да ако је управни поступак који је покренут по службеној дужности окончан повољно за странку, трошкове поступка сноси јавноправни орган који је поступак покренуо, ако није друкчије прописано. Будући да у конкретном поступку није повољно окончан по странку ваљало је одлучити као у изреци рјешења.

Код таквог стања ствари оспореним рјешењем није повријеђен закон на штету жалиоца, због чега је жалбу ваљало одбити као неосновану.

Овај орган је цијенио и остале наводе из жалбе жалиоца али је имајући у виду напријед изложено нашао да нијесу могли утицати на другачије рјешавање ове управне ствари, те је са изложеног а на основу чл. 126 став 4 Закона о управном поступку („Сл.лист ЦГ“ бр. 56/14, 20/15, 40/16 и 37/17) одлучено као у диспозитиву рјешења.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ: Против овог рјешења није допуштена жалба али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда ЦГ у року од 20 дана од дана пријема рјешења.

